

onomoustheou.org

Παράρτημα 8a: Οι Νόμοι του Θεού που Απαιτούν τον Ναό

Αυτή η σελίδα αποτελεί μέρος μιας σειράς που εξερευνά τους νόμους του Θεού οι οποίοι μπορούσαν να τηρηθούν μόνο όταν ο Ναός υπήρχε στην Ιερουσαλήμ.

- [Παράρτημα 8a: Οι Νόμοι του Θεού που Απαιτούν τον Ναό \(Αυτή η σελίδα\).](#)
- [Παράρτημα 8b: Οι Θυσίες — Γιατί Δεν Μπορούν να Τηρηθούν Σήμερα](#)
- [Παράρτημα 8c: Οι Βιβλικές Εορτές — Γιατί Καμία από Αυτές Δεν Μπορεί να Τηρηθεί Σήμερα](#)
- [Παράρτημα 8d: Οι Νόμοι Καθαρισμού — Γιατί Δεν Μπορούν να Τηρηθούν Χωρίς τον Ναό](#)
- [Παράρτημα 8e: Τα Δέκατα και τα Πρωτογεννήματα — Γιατί Δεν Μπορούν να Τηρηθούν Σήμερα](#)
- [Παράρτημα 8f: Η Τελετή της Κοινωνίας — Το Τελευταίο Δείπνο του Ιησού Ήταν το Πάσχα](#)
- [Παράρτημα 8g: Οι Νόμοι του Ναζηραίου και των Όρκων — Γιατί Δεν Μπορούν να Τηρηθούν Σήμερα](#)
- [Παράρτημα 8h: Μερική και Συμβολική Υπακοή που Σχετίζεται με τον Ναό](#)
- [Παράρτημα 8i: Ο Σταυρός και ο Ναός](#)

Εισαγωγή

Από την αρχή, ο Θεός όρισε ότι ορισμένα μέρη του Νόμου Του θα εκτελούνταν μόνο σε έναν συγκεκριμένο τόπο: στον Ναό όπου επέλεξε να θέσει το Όνομά Του (Δευτερονόμιο 12:5-6· 12:11). Πολλές διατάξεις που δόθηκαν στο Ισραήλ — θυσίες, προσφορές, τελετουργίες καθαρισμού, όρκοι και τα καθήκοντα της Λευιτικής ιεροσύνης — εξαρτώνταν από έναν φυσικό θυσιαστήριο, από ιερείς απογόνους του Ααρών και από ένα σύστημα καθαρότητας που υπήρχε μόνο όσο ο Ναός στεκόταν. Κανένας προφήτης, ούτε καν ο Ιησούς, δίδαξε ποτέ ότι αυτές οι εντολές μπορούσαν να μεταφερθούν σε άλλον τόπο, να προσαρμοστούν σε νέες συνθήκες, να αντικατασταθούν με συμβολικές πρακτικές ή να τηρηθούν μερικώς. Η αληθινή υπακοή ήταν πάντοτε απλή: είτε κάνουμε ακριβώς ό,τι διέταξε ο Θεός, είτε δεν υπακούμε: **«Δεν πρέπει να προσθέσετε ούτε να αφαιρέσετε τίποτε από όσα σας**

διατάζω, αλλά να τηρείτε τις εντολές του Κυρίου του Θεού σας που σας δίνω» (Δευτερονόμιο 4:2· βλ. επίσης Δευτερονόμιο 12:32· Ιησούς του Ναυή 1:7).

Η Αλλαγή των Συνθηκών

Μετά την καταστροφή του Ναού στην Ιερουσαλήμ το έτος 70 μ.Χ., η κατάσταση άλλαξε. Όχι επειδή άλλαξε ο Νόμος — ο Νόμος του Θεού παραμένει τέλειος και αιώνιος — αλλά επειδή τα στοιχεία που ο Θεός απαιτούσε για την εκπλήρωση αυτών των συγκεκριμένων εντολών δεν υπάρχουν πλέον. Χωρίς Ναό, χωρίς θυσιαστήριο, χωρίς καθαγιασμένους ιερείς και χωρίς τη στάχτη της κόκκινης δάμαλης, είναι κυριολεκτικά αδύνατο να επαναληφθεί αυτό που οι γενιές του Μωυσή, του Ιησού του Ναυή, του Δαβίδ, του Εζεκία, του Έσδρα και των αποστόλων υπάκουσαν πιστά. Το ζήτημα δεν είναι η απροθυμία· το ζήτημα είναι η αδυναμία. Ο ίδιος ο Θεός έκλεισε αυτή την πόρτα (Θρήνοι 2:6-7), και κανένας άνθρωπος δεν έχει την εξουσία να επινοήσει μια άλλη.

Πίνακας του Francesco Hayez που απεικονίζει την καταστροφή του δεύτερου Ναού το έτος 70 μ.Χ.

Το Σφάλμα της Επινοημένης ή Συμβολικής Υπακοής

Παρόλα αυτά, πολλά μεσσιανικά κινήματα και ομάδες που προσπαθούν να ανακτήσουν στοιχεία της ισραηλιτικής ζωής έχουν δημιουργήσει περιορισμένες, συμβολικές ή επανεφευρεμένες μορφές αυτών των νόμων. Τελούν εορτές που ποτέ δεν διατάχθηκαν στην Τορά. Εφευρίσκουν «εορταστικές πρόβες» και «προφητικές γιορτές» για να αντικαταστήσουν ό,τι κάποτε απαιτούσε θυσίες, ιεροσύνη και άγιο θυσιαστήριο. Ονομάζουν τις δημιουργίες τους «υπακοή», ενώ στην πραγματικότητα είναι απλώς ανθρώπινες επινοήσεις ντυμένες με βιβλική γλώσσα. Η πρόθεση μπορεί να φαίνεται ειλικρινής, αλλά

η αλήθεια παραμένει αμετάβλητη: δεν υπάρχει μερική υπακοή όταν ο Θεός έχει καθορίσει κάθε λεπτομέρεια αυτού που απαιτούσε.

Το Δυτικό Τείχος, γνωστό και ως Τείχος των Δακρύων, είναι ένα απομεινάρι του Ναού στην Ιερουσαλήμ που καταστράφηκε το έτος 70 μ.Χ. από τους Ρωμαίους.

Δέχεται ο Θεός τις Προσπάθειές μας να Κάνουμε Αυτό που Απαγορεύσει;

Μία από τις πιο επιζήμιες ιδέες που κυκλοφορούν σήμερα είναι η πεποίθηση ότι ο Θεός ευαρεστείται όταν «κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούμε» για να τηρήσουμε εντολές που εξαρτώνταν από τον Ναό, σαν η καταστροφή του Ναού να συνέβη παρά τη θέλησή Του και εμείς, μέσω συμβολικών πράξεων, να μπορούμε κάπως να Του προσφέρουμε παρηγοριά. Αυτό είναι μια σοβαρή παρεξήγηση. Ο Θεός δεν χρειάζεται τους αυτοσχεδιασμούς μας. Δεν χρειάζεται τα συμβολικά μας υποκατάστατα. Και δεν τιμάται όταν αγνοούμε τις ακριβείς οδηγίες Του για να δημιουργήσουμε τις δικές μας εκδοχές υπακοής. Αν ο Θεός διέταξε ορισμένους νόμους να εκτελούνται μόνο στον τόπο που Εκείνος επέλεξε, με τους ιερείς που Εκείνος όρισε, πάνω στο θυσιαστήριο που Εκείνος αγίασε (Δευτερονόμιο 12:13-14), τότε η προσπάθεια να τους εκτελέσουμε αλλού — ή με άλλη μορφή — δεν είναι ευσέβεια. Είναι ανυπακοή. Ο Ναός δεν αφαιρέθηκε τυχαία· αφαιρέθηκε με το διάταγμα του Θεού. Το να ενεργούμε σαν να μπορούμε να αναδημιουργήσουμε ό,τι Εκείνος ο ίδιος ανέστειλε δεν είναι πιστότητα, αλλά αυθάδεια: «Μήπως ο Κύριος ευαρεστείται περισσότερο στις ολοκαυτώσεις και στις θυσίες παρά στην υπακοή στη φωνή Του; Ιδού, η υπακοή είναι καλύτερη από τη θυσία» (Α΄ Σαμουήλ 15:22).

Σκοπός Αυτής της Σειράς

Ο σκοπός αυτής της σειράς είναι να καταστήσει αυτή την αλήθεια σαφή. Δεν απορρίπτουμε καμία εντολή. Δεν υποβαθμίζουμε τη σημασία του Ναού. Δεν επιλέγουμε ποιον νόμο θα υπακούσουμε και ποιον θα αγνοήσουμε. Στόχος μας είναι να δείξουμε ακριβώς τι διέταξε ο Νόμος, πώς αυτές οι διατάξεις τηρούνταν στο παρελθόν και γιατί δεν μπορούν να τηρηθούν σήμερα. Θα παραμείνουμε πιστοί στις Γραφές χωρίς προσθήκες, προσαρμογές ή ανθρώπινη δημιουργικότητα (Δευτερονόμιο 4:2· 12:32· Ιησούς του Ναυή 1:7). Κάθε αναγνώστης θα κατανοήσει ότι η σημερινή αδυναμία δεν είναι εξέγερση, αλλά απλώς η απουσία της δομής που ο ίδιος ο Θεός απαιτούσε.

Ξεκινάμε, λοιπόν, από το θεμέλιο: τι ακριβώς διέταξε ο Νόμος — και γιατί αυτή η υπακοή ήταν δυνατή μόνο όσο υπήρχε ο Ναός.